

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 100 לתאריך: 4/11/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים
An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

ווילי של
החתולים הלך

כל סוטה חתולי הכפר אבלים

Magazine editor: David Ellman

עורך העיתון - דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי להיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"
"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

אז מה יש לנו? השבוע ב"כל סוטה"

"כל סוטה" - הגליון ה-100!!!

אנו נמצאים בפרשת דרכים היסטורית!! הגענו לגליון ה-100 של "כל סוטה" וחבל רק ש**משה בן-חיים** איננו כאן לחגוג אתנו את המאורע. אבל היה לו בהחלט מה לומר לחבר'ה של אז. (ראו כתבה של **משה בן-חיים** בהמשך)

השמחה והעצב בחיינו

אבל כידוע החיים הם מה שקורה לנו בזמן שאנחנו מתכננים תוכניות.

בימים אלה אנו עדים לפטירתו של חברינו **ווילי פינקוס**, ושוב השמחה והעצב מהולים זה בזה. כן, כך הם חיינו.

ווילי, אדם ישר, חרוץ ועובד ללא לאות בכל תחום בו עסק, ותחומיו היו רבים. "זה עתה נפרדנו **מפנינה**, וכעת אתה? **ווילי**!!?"

אנחנו נמשיך כמובן, אבל אתה וחבריך שאינם עוד אתנו, תחסרו לנו. אי אפשר שלא להביט בזכרון הקולקטיבי הזה שהולך ומצטבר אי שם בעולם של מעלה. כפי שכתבתי **לפנינה** אומר גם לך, **ווילי**, אתה הלכת מאתנו אבל בגוף בלבד. זכרונו ילווה אותנו עוד שנים רבות עד שנשוב ונפגש."

מטבע הדברים יש בעיתון היום בעיקר הספדים וכתבות סביב **ווילי**. אולם תוך כדי כך קיימות הפינות הקבועות והקבועות למחצה ואפילו כתבות על החיים עצמם.

מהדסה: הוקרא במסיבה ליום הולדתה ה-90 של פנינה ליפשיץ ז"ל משה בן-חיים - מכתב לצעירי כל סוטה עם חידוש העיתון ב 1979 אבי נוער ומנער בעזרת החמור ועוד כתבות דוד מגיב למאמרו של יורם מהשבוע שעבר דודו עוקץ ומבקר בעזרת איורים וקריקטורות פינת הלשון - "איך אומרים בעברית?" פינת המידע על הגליל - "לכל ישוב יש שם" ולכבוד הגליון ה-100, הסבר נוסף בעברית ואנגלית על המושג "כל סוטה" השנוי במחלוקת, בעקבות אי שביעות רצון של מספר קוראים פוטנציאליים.

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

ווילי היקר,

למדתי להכיר אותך בשנים האחרונות יותר מקרוב בעקבות האהבה
המשותפת שלנו לחתולים.
בכל ביקור ישבתי אתך בבית או בארוחת צהריים במפגש, ודיברנו על כל
מני עניינים ברומו של עולם.
בין שאר הנושאים סיפרת לי על הילדות שלך ועל המעבר מגרמניה
לבריטניה בתור נער. איבדת את משפחתך ואומצת ע"י משפחה זרה.
החיים לא היו קלים לך כצעיר וגם לא לקראת הזיקנה ובהמשכה.
מתחת למעטה הקשיח והקול המחוספס יצא לי לגלות איש רגיש, נדיב,
הגון, ישר ומלא בידע וחכמה, בעל ניסיון חיים עשיר.
האהבה שלך, האמפתיה והחמלה ליצורים נזקקי עזרה נגעה לי ללב. יצאת
מדרכך לעזור לכל חתול או כלב ללא בית, ושילמת מחיר גבוה בקהילה
שבה גם ישנם אלו שלא חושבים כמוך והקשו עליך.
הכרת כל חתול מקרוב ונקשרת אליהם.
כשהם הלכו לעולמם, לפעמים בצורה קשה ואף לעתים אכזרית, כאבת
וסבלת.
הנאמנות שלך לחיות מחמד חסרות בית עלתה לך כלכלית, נפשית ואני
מניחה שגם חברתית.
נלחמת מלחמה קשה כנגד אלו שחושבים הפוך ממך ועמדת על שלך. לא
ויתרת.
אלו תכונות נדירות ועל כך אני מורידה עבורך את הכובע.
אתה תחסר לי מאד, ולא רק לי.
איבדנו דמות יקרה וזו אבידה לכולנו.
תנוח במשכבך אדם יקר.
אביבה, שמעון ושאר בני המשפחה, מאחלת לכם שלא תדעו עוד צער.
חזק ואמץ

אורה נ.

וואי לי... וואי לי... הלך גם ווילי...

במשך קצת למעלה מ-20 שנה זכיתי לגור בשכנות לא רחוקה מווילי פינקוס ז"ל. לא שכנים מהסוג ששותים קפה או מבליים ביחד אלא יותר מהסוג של מפגשים יומיים על המדרכה, או ליד פחי הזבל המשותפים... אבל שכן שיכולת להרגיש את הכנות שבקולו כששאל אותך לשלומך, ובאמת התכוון לדעת את התשובה. לא שואל רק מתוך נימוס מקובל... ואז להפטיר בקולו הצרוד: "העיקר שלא יהיה יותר גרוע"... עם השנים למדתי כבר לדעת מתי באמת הוא עצמו לא חש ממש בטוב, כשהיה מוותר על הדיבור ורק מסמן בתנועת יד רפה מלמעלה למטה בתנועת שלום לאמור: שמת לי לב אליך אבל אין לי כוח לדבר...

הכרנו יותר מקרוב כשהיה ממש "הנהג הצמוד" שלי לאחר הפציעה שלי ותהליך הטיפולים הממושך והקשה. הוא לא כעס עליי שהתעכבתי או איחרתי להגיע לפני או בגמר הטיפול, חיכה לי בסבלנות אין קץ, ושהיה הוא מופיע חבוש מידי פעם ביד או במקום אחר והייתי שואל מה קרה? היה מיד עונה: א... זה שום דבר. אתה בסדר???

הכרנו שנים לפני הפציעה כשלא הבנתי מדוע התעקש שהדפים של "דברי הכפר" אותם היה מדפיס בנאמנות יגיעו אליו לדפוס כבר די בתחילת השבוע כשהעלון מחולק לתאי הדואר רק בימי שישי. אם הזמן למדתי להבין שזה נבע מההיכרות שלו עם מכונת הדפוס על תקלותיה הדחופות וחשש שמא לא יספיק לתקנה בזמן כדי שהעלון יראה אור בדיוק בזמן כמו שהחברים אוהבים. וגם כשהיה כועס על עיכובים כאלו ואחרים ההדפסות היו מוכנות בזמן עם בקשה אחת קטנה ממני: שהתמונות המצורפות לא יהו כהות מידי כי אז הצבע השחור עלול להימרח על כול הדף...

החתולים בהם טיפל באהבה ומסירות כה רבים אימצו אותנו - ללא הסכמה מראש - כשכנים... פה המלטה במחסן או בסככת האופניים או החתול השחור הגדול עם הכתם הלבן (לא שאלתי את ווילי לעולם לשמו) שראיתיו מלקק את שפמו בהנאה לאחר שמצא דרך להיסתנן אל כלוב התוכים שלי לארוחת צהריים דשנה... לא סיפרתי לוויילי על כך מעולם כי הבנתי שהצער שלו יהיה כפול: על התוכים האומללים ועל הצורך לכעוס על החתול...

פעם אחת שיתף אותי בצערו הגדול על הדרך הקשה ולעיתים מסוכנת לאנשים בגילו שהיה צריך לעשות בדרכו אל קיברה של רעייתו ג'ין ז"ל. הייתי חבר הנהלה אז והבאתי את הנושא לדיון. השביל הסמוך לחלקת הקבר אומנם סודר קצת, אך לבושתי ראיתי בהלוויתו שעדיין לא רוצף כהלכה... אני לא יודע כמה מאמין או דתי היה ווילי בחייו (וזה גם לא חשוב כעת) אבל ריבונו של עולם, אולי עכשיו לאחר מותו מישהו יתפוס יוזמה ואולי יצליח לפנות כמה מטרים של ה"אקרשטיינים" מפרוייקט הסובה, לטובת ריצוף השביל המדובר בבית הקברות. לטובת אלו שיגיעו מידי פעם לחלוק לוויילי ז"ל כבוד נוסף ונאמר: אמן!

אבי

צייר איש בודד וחתול / דודו פלמה
לווילי

צייר איש בודד,
כבד פנים רחב כתפיים
כחול מבט וכבד עפעפיים,
עמל במפעל איש קשה יום
בלילות לבדו קשה לו לחלום,
מתבונן אל הקיר לאה וחלול,
ואומר לעצמו: לו היה לי חתול.

עכשיו צייר לו חתול,
כזה מהרחוב,
שרירי מצולק וגאה
מבטו קשוח נחוש ותכול,
כזה שעבר כבר
כמעט את הכל.

עכשיו הנח להם
שותקים
לנוח על הבד,
זה ליד זה
נוגעים בלי משים,
מתעלמים בלאות
ממשא החיים
ומקהל הצופים.

עד שילד יחלוף שם
ויאמר בפנים שוחקים
"אימא תיראי-
אחוות בודדים"...

השבוע ווילי הלך לעולמו, ידיד טוב שהיתה לי הזכות להכיר מקרוב בשנים האחרונות, הוא היה מדור אחר, אבל נוצר קשר בנינו יותר מהכל בגלל הזיקה החזקה של שנינו לעניני חיות, ובמיוחד העולם האכזר של החתולים. כל מי שהכיר את ווילי ידע את המסירות שלו על כל משימה שהוא לקח על עצמו. עם אותה מסירות והרבה הומאניות הוא ניסה להמעיט מסבלם ולהשליט סדר מסוים בחיי החתולים בקיבוץ.

בשנות השבעים הכרתי את ווילי כאקונום של הקיבוץ, אז יותר מהכל הוא עמד ביני לבין השמנת או האבוקדו שרציתי, בכדי לקבל את שרציתי היתי צריך להבין את נקודות "החולשה" של ווילי, במשך הזמן תפסתי שתחת החזות הקשוחה היתה נפש גישה שצריך היה רק לעורר עם כמה מילים נכונות, בסופו שלדבר תמיד קיבלתי את מה שרציתי.

לדעתי ווילי היה תמיד האדם שהכרתי בשנים האחרונות, הוא עם הלב הגדול והנפש הטובה שבעבר הרגיש אולי צורך להסתיר את המעלות האלה בכדי לשמור על תדמית מסוימת. אבל האמת היא שווילי "האקנום" היה "פאסאז' " ווילי האמיתי היה האדם ששלח פרחים לאנשים במאורעות שמחים ולפעמים גם עצובים. עם לב זהב שנתן הרבה יותר מאשר לקח, אדם שהבין עולם ומלואו, ויותר מהכל נשאר רגיש לעוול שנעשה כלפי אלה שלא מסוגלים להגן על עצמם, אדם או חיה.

ווילי, עם להשתמש ב"מטפור" אמריקאי, היה "straight shooter" את מה שהוא אמר, לזה הוא התכוון, אם הוא הבטיח הוא קיים, אפשר היה לסמוך עליו עד הסוף כי מילה שלו היתה חרוטה באבן. כשהוא לקח על עצמו משימה הוא הכניס בה את נשמתו, הוא המשיך להאכיל את החתולים אפילו שמבחינה פיזית הוא היה גמור. כשבאתי לבקורים לקחתי על עצמי חלק מהמסלול שלו כשראיתי שהוא כבר לא מסוגל, אבל המילה מספיק לא היתה קימת בלקסיקון שלו והוא לא הפסיק עד הסוף.

ווילי סמל את כל הטוב בעולמנו, הוא עזב עם מצפון שקט ונקי, אנחנו יודעים, כי הוא נתן את כל שהיה לו. אחד ויחיד, ג'נטלמן אמיתי. זהו ווילי שאני הכרתי. הוא יחסר לנו תמיד. דני.

נולד בתחילת פברואר 1926 בפרייבורג, גרמניה, להוריו גרטה ומקס. באפריל 1939 נמלט בקינדרטרנספורט, ואומץ בלונדון ע"י משפחת סמסון. הם שלחו אותו לבית-ספר יוקרתי, במדים – כמקובל באנגליה. לאחר מכן עבד במסעדה נחשבת בלונדון, והתמחה בתחום המרקים. כבר אז ניכר מוסר העבודה הגבוה שאפיין את וילי כל חייו: בתקופת הבליוץ, כשהציבור מיהר להסתתר בתחנות הרכבת התחתית, וילי נשאר בעקשנות ובגאווה על משמרתו במטבח.

בשנת 1944 הצטרף וילי להכשרת "שמריהו", שם הכיר את ג'ין (ג'וליה, טומי, וחברים רבים נוספים), וב-1946 הם נישאו, ועלו ארצה דרך צרפת באנייה "לנגב", בה הפליגו עם 19 מחברי כפר הנשיא לעתיד לנמל חיפה. הבריטים הגלו אותם לקפריסין, ורק לאחר שנה הגיעו ארצה, חודשים ספורים לפני קום המדינה.

באוקטובר 1948 נשלח וילי לכפר גלעדי ללמוד מהנוקדים שם את עבודת הצאן, לקראת הקמת הענף אצלנו. בספטמבר 1949 ניהל עם יצחק עדר את המסע המיתולוגי של העברת העדר הראשון שלנו, עדר של 280 כבשי "אוואסי" ערביות, ברגל (!), מעין-חרוד למנסורה. מסע זה ארך שלושה ימים במקום ארבעה, והעדר נאלץ להמתין בגדרה זמנית בראש פינה, מול מסעדת "גיטל" הזכורה לטוב, עד שיסיימו לבנות את הדיר במנסורה.

באותו זמן נולד שמעון בחדרה, עם שאר בני כיתת עופר.

בשנת 1953 עברה המשפחה לנהלל, שם עבד וילי כמדריך צאן, ושם נולדה אביבה. מנהלל עברו למושב אורות (ליד קריית מלאכי), שם הקים וילי רפת לתפארת, כולל ניקיון מופתי והשמעת מוסיקה לפרות.

לאחר שהפרות נפגעו ממחלת הפה והטלפיים, ונאלצו בלב כבד להמית אותן, חזרה המשפחה לכפר הנשיא, ווילי וג'ין התקבלו לחברות שנית ב-1968.

שתי תכונות ברורות אפיינו את וילי: אהבה עמוקה לבעלי חיים, ומוסר עבודה גבוה. בתחום העבודה עסק בתחומים רבים ושונים: תחילה בגמדא-כור. מ-1971 עד סוף 1974 עבד כאקונום ה-20 (עבודה מאומצת ומאתגרת, כלכלית ואנושית, שכנראה עוברת בירושה...). כאקונום הוא כאב את מצב התחזוקה של חדר האוכל והמטבח, ואת הצורך להשביע את (רצון) כולם בתקציב מצומצם, ופעל בנחישות להכנסת שיפורים. ב"דברי" מאפריל 1973 הוא כותב: "עונת האשכוליות הסתיימה. חברים מתבקשים לא לפנות אלי בפניות בלשון "אולי בכל זאת", כי למרות כל ההתרשמויות שמתקבלות, אין אני נהנה להגיד "לא!" פשוט אין!".

וילי כיהן שנים כחבר בוועדת עבודה, בוועדת המרכז הציבורי, וכן בוועדת חברה. במסגרת ועדת החברה, היה ממונה על חלוקת כרטיסי "אגד" לחברים, במשך שש שנים רצופות. (1979 – 1985)

לאחר מכן יצא לעבודת חוץ במשחטה האזורית בקרית שמונה, ולאורך שנים היה אחראי על חדר הדפוס, ענף חיוני בקבוץ של פעם, ממנו יצאו כל הדוחות, פתקי הקלפי, וכמובן אין ספור גיליונות של "דברי הכפר". הוא סיפק גם פנקסים מכל הסוגים, רשמיים וסתם ניירות טיוטה. מכונת הדפוס התקלקלה לעיתים תכופות, וההדפסות היו חשובות ודחופות. וילי עשה כל מאמץ "לספק את הסחורה" בזמן. גם אם רטן, תמיד עשה כמיטב יכולתו, ועוד. ותמיד היה נבוך כשזכה לתודות ולשבחים. פטר אותך בנפנוף יד, כאומר: עזוב, מה כבר עשיתי?

במקביל שימש נהג בית ונהג בריאות. גם זאת עשה במסירות ובאחריות רבה. יושב נמוך בכסא הנהג, הידיים מושטות כלפי מעלה להגה, והוא ממלמל באהדה או במורת רוח (אם אחרת להגיע לחנייה). וילי תמיד לקח ללב. בזבז או בטלנות לא היו לרוחו. וכמובן – היחס שלו לבעלי חיים היה נדיר. לאורך שנים, ועד יומו האחרון, טיפל והאכיל מתקציבו הצנוע את המוני החתולים, שכנראה שמעו בכל רחבי הגליל שכפר הנשיא הוא גן העדן לחתולים, או שוילי הוא המשיח. גם הקיפודים (וודאי חיות נוספות) נהנו מהחגיגה.

מזה זמן רב סבל וילי ממצב בריאות רעוע. שמעון ואביבה ובני המשפחה ולאחרונה גנגה המטפלת טיפלו בו במסירות.

נתנחם בידיעה שאינך סובל עוד.

נוח בשלום על משכבך, וילי היקר.

רחל גינת 30/10/2016

מזל טוב! פנינה ליפשיץ בת 90

בשם כל בני כיתת סמונית והלא הם:
 עמליה גרשמן, הדסה בן נתן, אביבה פינקוס,
 ארנון שוורצמן ז"ל, יעלי נתן, ציון דוארי, ג'נט שרק,
 אמיר נמנוב, איתי סלע, גדעון לוי, יואב עדר, מיכי מ., יואל ווינטראוב,
 מיכאל ארנברג, רונן ירון, ענת ירון, ארנון וטרמן ז"ל, דני חייט, ציונה סגל,
 רמה שיין, ג'ודי וויטהם, מיה בן חנוך, ליאורה אדלשטיין, רותי מ.
 כן היינו כיתה ענקית. בטח במובנים של היום.
 אז, אולי עדיין תחת השפעתו הנמרצת של בן גוריון היקר, הורינו היקרים חשו
 בצורך להעמיד צאצאים והרבה.. למען תחזק הארץ והמדינה תתמלא בצברים
 חזקים חכמים ויפים, שאכן היינו כאלה, שאיש לא יוכל להם.

מישהו חשב אז על פנינה ליפשיץ שעלתה לארץ מסקוטלנד? איך היא תאלץ יום
 אחד במצוות סדרן העבודה או זו. עבודה-איך שקראו לזה אז, לשאת על כתפיה
 את עול גידול הילדים, שהורינו ברוב טובם העניקו למולדת ולקבוץ הצעיר?
 לטוב או לרע נחרץ גורלה ובשנת 1968 או 1967 נכנסה לחיינו פנינה בשקט
 ובבטחה. פנינה האהובה.

אנחנו היינו חתיכת חבורה לא פשוטה.
 היו הרבה מאיתנו. כל אחד עולם שלם בפני עצמו. אופי שונה, רצונות, חלומות,
 תסביכים. כל אחד היה חייב לבלוט במעשיו למען לא יבלע בהמון הקבוצה
 הגדולה.

פנינה נאלצה להתמודד עם כל כך הרבה קושי. לא האמנו באמת שהיא תחזיק
 מעמד איתנו כל כך הרבה שנים. ריני כהן וגילה מדר קיבלו אותנו אפרוחים
 מהגן. אנשים קטנים וילדותיים ותאמינו לי גם הן חוו חוויה לא פשוטה. אבל
 פנינה קיבלה אותנו מתבגרים בתחילת הדרך וזה כבר סיפור אחר.
 את המוות עשינו לה. צעקנו, רבנו, הרבצנו, עשינו שטויות ותעלולים, היינו רעים
 ולפעמים גם טובים. בהמשך שיחררנו הורמונים ובדקנו גבולות ללא הרף, וכל
 זאת תחת עיניה, ליבה וידיה האוהבות של פנינה.

מה שלא עשינו... פנינה רק נתנה לנו אהבה וחום, כמו לילדיה שלה גם כאשר
 רצתה לרצוח אותנו, היא עדיין אהבה. היא לעולם לא צעקה. אין בה את היכולת
 הזאת. לכן כשרצתה שנבין את אכזבתה או עלבונה היתה אומרת בשקט: "מה
 שאתה עשית היה נורא לא יפה ונורא פוגע" וזהו. שנדע שהיא נורא נעלבה.
 מזה היינו מרגישים רע. פניה היו עוטות עצב במקום חיוך.

כולנו ידענו שהיא היתה המלאך ששומר עלינו ואם היא כבר נעלבת, סימן הוא שאנחנו צריכים להתבייש ולבדוק מה קרה.

הבעיה שלנו היתה, פנינה, שתמיד אחרי זמן קצר של בִּוּשָה, היינו מגעילים שוב. אבל לא הפסקנו לבטוח בך שתסלחי ותמיד אכן סלחת.

אם מריני כהן למדנו להבריק רצפות ופנלים, אז מפנינה למדנו את כל השאר. לאפות, לקפל כביסה, לסדר את ארונות הבגדים, לשמור על הגיינה, לקחת אחריות בעבודה, להיות מוסריים, להתחשב בחלש ובשונה, להתנדב, לתרום לקיבוץ, להיות רגישים לזולת, לא לפחד, לכבד אחד את השני והכי חשוב לפתוח את הלב.

תסלחו לי על העדר צניעות עכשיו, אבל אני מוכרחה להגיד שכולנו היום אנשים מצויינים, והמון המון כי זכינו לפנינה.

פנינה הראתה לנו אומץ וחוסן נפשי מהו, כאשר מיכה נפצע קשות בצבא, והיא לא נתנה לזה ביטוי איתנו. היא התגברה בגבורה על הקושי ונתנה לנו לחיות כרגיל. איזו השראה הענקת לנו באותם ימים.

סלחי לנו פנינה על כל הדברים הנוראיים שעשינו לך. היינו מתבגרים טפשוניים קלאסיים. כמו כולם.

אהבנו אותך כמו אמא ותמיד נמשיך לאהוב.

תודה ששרדת אותנו כל כך הרבה שנים ולא וויתרת עלינו. לא היית מהבורחות... היו הרבה כאלה שאחרי שעה איתנו בכיתה נעלמו ולא שבו.

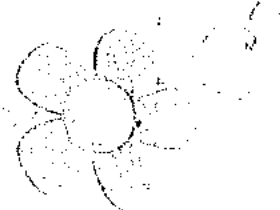
פינקת אותנו מאוד וחבל שלא הצלחנו להעניק לך באותה מידה בחזרה. ידענו שיש לך את מופתי שעושה בשבילנו את העבודה.

מופתי גם מימך נבקש סליחה, שאישתך היתה חוזרת הביתה לאחר יום עבודה מרוסקת ורצוצה בגללנו.

תהיי בת 90 מאושרת וחייכנית. ככה אנחנו רוצים לראות אותך גם בעתיד.

אהבנו לאהוב אותך פנינה ואהבנו עוד יותר שאהבת אותנו כל כך.

הדסה בן-נתן

בהתחדש עלונינו הצעיר

/ משה בן-חיים

(זהו מאמר מעיתון "כל סוטה" מס. 28 15/2/1979
המאמר נכתב עם התחדשותו של העלון לאחר פסק זמן של כ-9 חודשים)

לא בקלות אני כותב שורות אלו.

באותה העת שהופסקה הופעתו של "כל סוטה", התפרקה גם חברתנו. היו לנו ימים קשים, לנו וגם לכם. נאלצתם אתם להסתפק בשבועון הממוסד החד-גווני, ללא תוכן רוחני, ללא מחשבה מחודשת, ללא חיפוש אתגרים נועזים, ללא דו-שיח עקרוני.

כל זה נפסק אצלכם כאשר נכנעתם ללחצי הזמן.

אל תתנו לגיל לעשות את שלו - תראו איך שאחד מכם, שהיה כותב ברק ורעם, נהפך במרוצת הזמן לעורך של עלון הממסד ולמלא את דפי עלוננו, כותב על נושאים בלויים בכדי לעורר את רוגזו של המין החלש.

אאצלנו? גם אצלנו הלך הכל לטמיון. כל אחד דאג לעצמו, הפוריות עלתה, נעשינו רבים, כוחנו הפיזי שולט בכל פינות הכפר. אין כבר עוררין על מעמדנו, לא מעליבים אותנו על דפי העתונות, אין שיחה ואין חברה.

אל תתנו לכל המאמצים הרבים שהושקעו ביצירת "כל סוטה" להיעלם מן האופק.

תלבשו עוז ותכתבו!

שאלף מאמרים ייכתבו מדי שבוע, תנו לנו שוב תוכן לחיינו הדלים, דלים בערכים נצחיים, אבל דשנים בבשר ועצמות.

קדימה!

בב"כ משה הכלבי

Homo Sapiens, you say?

/ David Ellman

Yoram, my friend, I can well understand your diminishing appreciation for Homo Sapiens qualities and wisdom, but I feel the need to ask....

How do you think Homo Sapiens came into being in the first place?

I won't bother you with divine theories, I'll just stick to the good old "Evolution" system that science finds as THE Truth of the matter.

OK, so the tiny cell split and split and eventually became a sea creature, learned to swim, developed lungs and legs and took off onto dry land where it kept evolving till it became what we define as the top dog of evolution.

Now, for discussion sake, lets forget that last definition of how we, Homo Sapiens (or Mankind for the layman), are defined by ourselves as the most intelligent living creature on the planet.

You have to admit that for a very long period, Mankind developed into a being that took control over the planet and all other creatures. It also developed a brain (OK, OK, touchy issue here, I know) and with this brain it invented amazing technologies and has reached the stars! On the other hand, Mankind also developed the most horrendous way of killing living beings, the peak of which was the Atomic bombs used against the same Mankind, at the end of WWII.

So far I think we can agree on the facts....

What on Earth do you think happened to make this amazingly clever being develop amazing technologies and then turn it against itself??!!

What could possibly be behind such thought processes?

I would say number one was/is **FEAR**. But fear of what? After all Mankind was the master of the planet, what would he be so afraid of? It seems the biggest fear was/is the fear of Mankind's own fellow men. That would be caused by lack of trust in one's fellow man. A fear of being pushed aside or worse.

Now this is just my train of thought at this particular moment in time, not necessarily the truth. So why am I writing this? Well, you, Yoram are stating an observation, which seems pretty accurate, by the way. The next step before we get to Maya Kaplan's emotional cry, is to understand what is going on (regarding that observation).

If we don't recognize the "*enemy*" we won't be able to defeat it. So **understanding** what is going on has to be come before **doing** anything about it.

I, like many others, am at a pretty vague junction which can lead into any direction. Which road to take? Or in plain English - what to do? Is a big question.

Personally I find that looking in the mirror is a very good start: Where am I in all this? Am I treating other human beings as I would like them to treat me? Do I really give a shit about others? What am I personally doing about it all.

Once I do that, sincerely, then and only then should I point outwards, at system or personal faults around me. Tough, but most of us are not "*world savers*". Most of us are not "*Superman*" or "*Wonder woman*". I do believe that quite a bit can be achieved if we look in the mirror and honestly see where we are before trying to "*save the world*".

I do believe one of Mankind's biggest faults (me included) is we tend to look outwards and don't see the huge smelly turd we ourselves are standing in.

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

פושטי הרגל ופושטי העור...

אי-שם בלבנט, בכפר קטן ונחמד
התקבלה החלטה - אמנם לא - בפה אחד...
מכיוון שהערכים המקוריים כבר אינם באופנה
יש למהר ולמוכרם במחירי 'סוף עונה'...
שגם כך ספק רב אם יהיה להם דורש
כיוון שבימינו - מה שחשוב וקובע - זה רק הקש...

וכך - כפושטי יד בליבה של כיכר העיר
הציבו דוכן ומעליו שלט המכריז על המחיר...
של צרור ערכים משומשים ובני חלוף
בתקווה שהקונים התמימים יקנו ויבלעו את הבלוף...
תגרן בכיר, מנוסה, ולכאורה ממולח
הובא במיוחד למען הבטחת מכירת המצרף.

ניגש הלז במהרה למלאכה - חיש הפשיל שרוולים
המטרה מקדשת את האמצעים - לכן לא חסך במילים
הפעיל את קסמו האישי, אך לא בחל גם בפיזור איומים
על מי שלא יסכים לעמוד בהסדר התשלומים...
כי זאת יודע ומבין אפילו כול ממזר או חמור
מי שמוכן לייצג פושטי רגל - בקלות יפשוט מעליך גם את העור...

אומרים ש'פני הדור הם כפני הכלב'
עלבון צורב ל'ידידו הטוב של האדם' שהיה ונותר בעל לב!
שעל נאמנותו וחברותו אינו מוכן לוותר
גם כשהדשא של השכן, לעיתים ירוק הרבה יותר
לעומת האדם המוכר את ערכיו בעבור נזיד עדשים
שלא לומר: בעבור חופן של מרשרשים...

אך שם בכפר הקטן שהתמקם כעת בלב הלבנט
מה שהיה כבר איננו, ולכן לאיש לא איכפת...
שרשרת מזון חזירית, עורבת לטרף הבא בתור
האחרון שישרוד - שייכבה בבקשה את האור...
פושטי יד, פושטי רגל, נבלות פושטי עור
פוסעים כסהרורים, בדרך אל-חזור...

אבי

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

הביא לדפוס דודו פלמה

אדוני השופט... אדוני השופט..

לכול המעונייין: מתארגנת קבוצת חברים לבדיקה משפטית לצורך תביעת החזר שווי נקודות הזיכוי ממס שנלקחו מהחברים ע"י הנהלת הקהילה לאורך שנים רבות!

מדובר בהרבה מאוד כסף לגבי כול משפחה (במיוחד למשפחות ברוכות הילדים) נבחנות כרגע מס' אפשרויות:
א. החזר כספי מלא.

ב. החזר בעבור נקודות הזיכוי עבור הילדים (עד גיל 18 נקודה אחת לחודש – לילדים עם צרכים מיוחדים יש נקודות נוספות) ויותר בהסכמה על נקודות הזיכוי של החברים.

ג. העמדת הסכום לפי חישוב על שמו של החבר בקרן הפנסיה.

ד. התחשבות עתידית בעת מימוש נכסים וכו'.

כול האופציות נמצאות כרגע על השולחן.

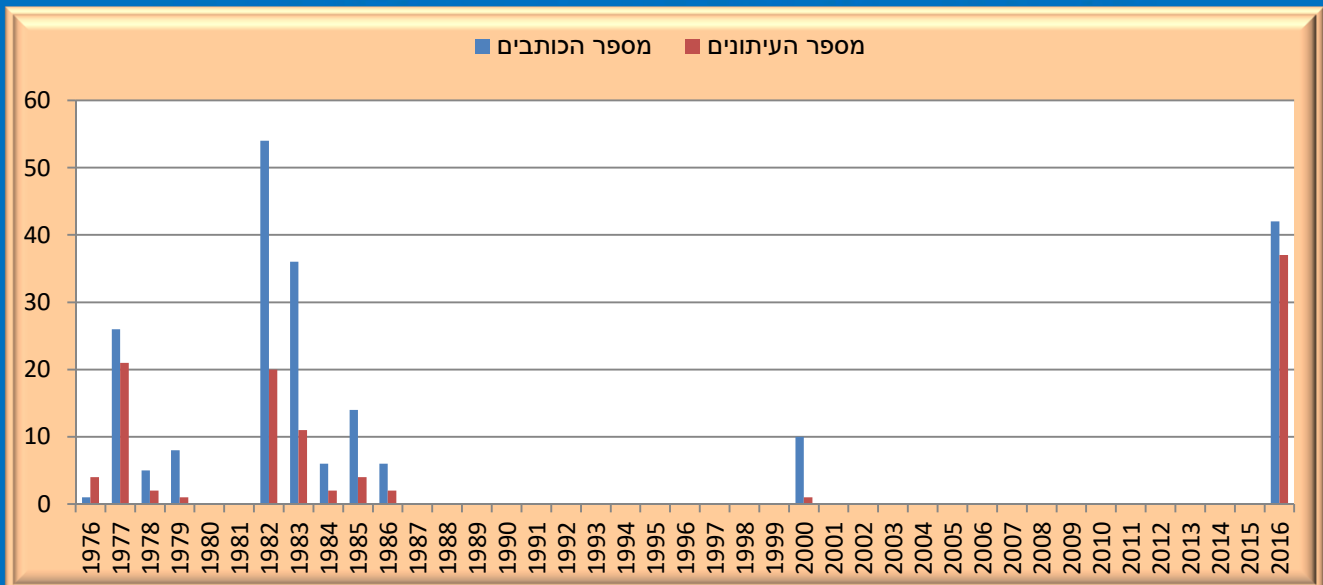
נשלחה בקשה לרשם האגודות לבדיקת חוקיות מהלך הגבייה מראשיתו.

המעוניינים להצטרף לבדיקת הנושא מוזמנים לפנות אליי בדוא"ל לפי הכתובת:

lyhi@kfar-hanassi.org.il

פעילות "כל סוטה" מאז ועד היום

מעט מההיסטוריה של העיתון

עיתון "כל סוטה" נולד בשנת 1976 והיווה מעין שסתום לחץ לבני הקיבוץ שלא הצליחו לעכל את הממסד. מוביל התהליך היה דני נמלי בתמיכתו ההדוקה של משה בן-חיים (אשר כתב בפועל רק החל מ-1979)

שנת 1977 הייתה פריחה ראשונה לעיתון בו התבטאו 26 כותבים וקוראים רבים בהרבה. מאז דרך מעט העיתון אולם מלחמת ש.ל.ג. ב-1982 הרימה אותו לשיאים שאיש לא ציפה להם. ההתעניינות חרגה הרבה מעבר לגבולות הקיבוץ כאשר אפילו סופרים ומחזאים ידועים, כגון יהונתן גפן ואחרים, התחברו אליו והתבטאו בו.

עם תום הקרבות ועם זה ש"התרגלנו" לבוץ הלבנוני שבא בעקבותיו, ואולי עקב הזדקנות וייבוש המוח, הלכו ונדמו גם קולות הבקורת ובכלל.

בשנת 2000 עם המעבר לאלף הנוכחי היה ניסיון להרים את "כל סוטה" לפחות כתזכורת לימים הטובים שלו. גליון אחד הרים גבה אך נרדם שוב למשך 15 שנה!!!

עם מותו ללא עת של "דברי הכפר" ולאחר ניסיון קצר להרים עיתון "בימקום" הוחלט להעיר את היפהפיה הנרדמת ע"י נשיקה של מספר נסיכים תורנים וה-"שלגיה" אכן התעוררה ומצפה בקוצר רוח לעוד ועוד "גמדים" שינעימו לה את חייה.

יש לזכור שללא ה"גמדים" אין ל-"שלגיה" שום סיכוי להמשיך את חייה והיא עלולה להכנס שוב לתרדמת עמוקה, עד בוא עוד איזה נסיך.

על כן הקריאה היום היא לכל ה-"גמדים" להרתם ולהנעים את חייה של ה-"שלגיה" שלנו!!!

לכל ישוב יש שם

החומר מובא בעיקר מ-"כוון חדש" - עלון וותיקי הגליל עם המון תודה לאראלה מיראון האחראית לפינה זו

והפעם הישוב: קיבוץ עמיעד.

הקיבות הוקם בט"ו בשבט 1946 על ידי גרעין הנוער העובד מיוצאי הפלמ"ח. מיקומו על כביש 90 בין ראש פינה לטבריה.

הישוב "עבר" שלושה שמות:

הראשון: "ג'יב יוסף". זהו שם המקום בפי האכלוסיה הערבית, על שם בור שלפי המסורת הערבית הושלך אליו יוסף על ידי אחיו (אחד משלושה עשר בורות בארץ אליהם מיוחסת מסורת זו). לידו יש קבר שייח ושרעדע חאן טורקי.

השני: - "החושלים", על שמו של גרעין המייסדים.

לאחר מספר שנים "נכנעו" החברים לשם שיועד להם על ידי ועדת השמות של הקק"ל - עמיעד: זהו שם סמלי המבטא את נצחיות עם ישראל.

הלו, זה רדיו?

הצ'ופצ'יק של הקומקום או, כיצד מכנים בעברית

"סמליל" = "לוגו"

"סמליל" הוא סמל של מוסד או של חברה מסחרית המופיע על פרסומי המוסד או על מוצרי החברה. לסמליל עיצוב גראפי קבוע, ולרוב הור כולל את שם המוסד או החברה או את ראשי התיבות של השם. הסמליל יכול להיות הסימן המסחרי של החברה.

"אופוזיציה" = "נגדה"

נגדה היא המונח המנוגד ל"יחדה" (ע"ע קואליציה): מפלגה או מפלגות שאינן משתתפות בממשלה המכהנת ומתנגדות למדיניות, לתכנית או להחלטה של גוף שלטוני או ארגון ציבורי.

אודות "כל סוטה"

הקדמה והיסטוריה

"כל סוטה" נוסד בתאריך 5 לנובמבר 1976 ע"י משה בן-חיים ז"ל, מותיקי היישוב, ודני נמלי, ייבדל לחיים ארוכים, מותיקי הדור השני. כוונת המייסדים הייתה לתת במה חופשית וללא תלות בממסד הקיבוצי דאז, כשקהל היעד בראשית העיתון, היו בני המשק שלא כל-כך הסתדרו עם המערכת.

שנת 1982 ואילך הייתה שנת פריחה לעיתון הודות למלחמת לבנון הראשונה הידועה בשם "ש.ל.ג.". רבים מבני הקיבוץ נלחמו בשורות צה"ל במלחמה ההיא. "כל סוטה" נתן לרבים מקום לשחרר לחצים שהצטברו ואיימו לפוצץ נפשות!

"כל סוטה" היום

בעקבות מותו ללא עת של עיתון הקהילה "דברי הכפר" נוצר צורך במקום להתבטאות. תחילה נוצר עיתון המשך ל"דברי הכפר" בשם "בימקום" אבל מהר מאד היה ברור שזה לא עונה על הצרכים. נעשה נסיון להחיות את "כל סוטה" והנסיון הצליח בגדול כאשר רשימת הדיור היום, לאחר 6 חודשים בלבד, עומד על 179!!

עיקרי העיתון (מעודכן ליום 16/9/2016)

עיתון "כל סוטה" הינו עיתון בלתי תלוי ובלתי מצונזר (פרט לסייגים אחדים שיפורטו בהמשך).

פרוש המילה "סוטה" הוא אדם המוכן לסטות מהתלם כדי להביע את דעתו אמיתית (שלו).

חשיבותו של סעיף זה נובעת מכך שהמילה "סוטה" נלקחת לעיתים תכופות כ-"סוטה מין". שלושה שנרשמו, ביקשו להסיר את שמם עקב השם עצמו.

קהל היעד של העיתון הינו כל מי שיש בליבו הרגשה של קשר לקיבוץ כפר-הנשיא ללא הבדל גיל, מין, צבע, מקום מגורים. למעשה לא ידוע על מישהו שאינו מתאים.

לא יתקבל **חומר אנונימי!!!** מי שאינו מוכן לעמוד מאחורי המילים שלו, מילותיו תשארנה אצלו בבית!

לא תהייה **צנזורה** פרט למקרים של פגיעה אישית על ידי קללות אישיות או רכילות אישית!! יחד עם זאת יש להדגיש שבמידה ומישהו נפגע מכתבה שאיננה אישית, תהייה פגיעה זו באחריותו של הנפגע בלבד! (המלצה: שיתבונן במראה)

חומר שהועתק ממקור אחר ואפילו רשום המקור, לא יפורסם אלא אם כן החומר נועד לתגובה צמודה של מביא הכתבה, ויכלול תגובה זו.

עקב הצורך לוודא את כל האמור עד כה, יתקבלו פרסומים בשפה העברית והאנגלית בלבד!

הכוונה להוציא את העיתון **בבוקרו של כל יום שישי**, כשכוונות לחוד ופרקטיקה לחוד, כאשר בפועל העיתון מתפרסם בכל חמישי בערב.

אריאל נאמן

About "Kol Soteh"

Preface and History

"Kol Soteh" was established on 5th November 1976 by Moshe Benhaim (Rest in peace), one of the founding members of the kibbutz, and Dani Namali (Long may he live), one of the first of the 2nd generation. The purpose was to present an independent, free of official regulations, a kind of "Hyde park corner", the target audience being the 2nd generation who were having a hard time coping with Kibbutz way of life at the time.

"Kol Soteh" today

Due to "Divrei Hakfar"s untimely death there became a need for a place of expression. First there was the "Bimkom" magazine but it was obvious that it didn't fill the bill. A trial resurrection of the old "Kol Soteh" proved a success as only six months later there are already 179 on the distribution list!!

Main principles of "Kol Soteh" (as of 16/9/2016)

"Kol Soteh" is an independent uncensored magazine (short of a couple of points explained later).

The word "Soteh" or ("Deviant") is anyone who can deviate from the daily rut and say his mind.

The importance of this paragraph is due to the fact that "Soteh" is mostly taken as "Pervert" and a sexual one at that!!. Three have already asked to be taken off the list for that reason.

The magazine is directed at anyone who feels any kind of connection to Kfar-Hanassi, no difference of age, sex, color, location, in fact there is no one, at the current time, who is not a potential.

Anonymous material will not be accepted!!!! Anyone who is not prepared to stand behind his views will have his views stay at home!

There will be no censoring except for personal attacks with curses or personal gossip!! To that is added that anyone who is hurt by an article that is not one of the above, should take responsibility for his feelings. (advice... look in the mirror)

Material copied from an external source even if the source is known, will not be accepted unless it is a base for the individual to express himself over it.

Due to the need for making the above work, materials will be accepted in Hebrew and English languages only!

The idea is to publish "Kol Soteh" every Friday morning, where in practice the magazine is published every Thursday evening.

David Ellman